

Sabotage og sabotører i Blokhus

Man skulle egentlig tro at Blokhus var et mål for sabotage, men ifølge Egnssamlingen i Saltum, er der ikke noget på skrift, som indikerer at Blokhus var et egentlig mål.

Severin Svenningsen skriver i sine dagbogsnotater den 16. juli 1943 følgende: "...De støbte den vestre spærring i nedkørslen til stranden. Støbekassen sprængtes, og det blev betragtes som sabotage, så de tyske soldater kom til i stedet for Danskerne".

Den 8. september 1943: "Der har i nat været sabotage ved blandingsmaskinerne ved Klitrosen. De kunne ikke få maskinerne til at gå. (Der sagdes dengang, at arbejderne kom sukker i cementen).

I sit tilbageblik på 1943 beskriver Svenningsen modstandskampen med følgende ord: "Der har været så forfærdelig med sabotager siden 27. august, da vores regering blev afsat, og tyskerne overtog magten". Formentlig er det ikke Blokhus, som Svenningsen hentyder til, men i Danmark generelt.

Selvfølgelig havde de allieret en interesse i at vide hvorledes det tyske forsvar langs vestkysten fungerede - hvilket "Bunker-kortet" fra september 1944 er et godt eksempel på. Der er heller ikke tvivl om at, der imellem de mange arbejdere, som var beskæftiget med bunker byggeriet, var mænd, som refererede til modstandsfolk, mænd, som risikerede livet, ved at "pille" ved det tyske maskineri og mænd, som på en eller anden måde ville "drille" tyskerne.

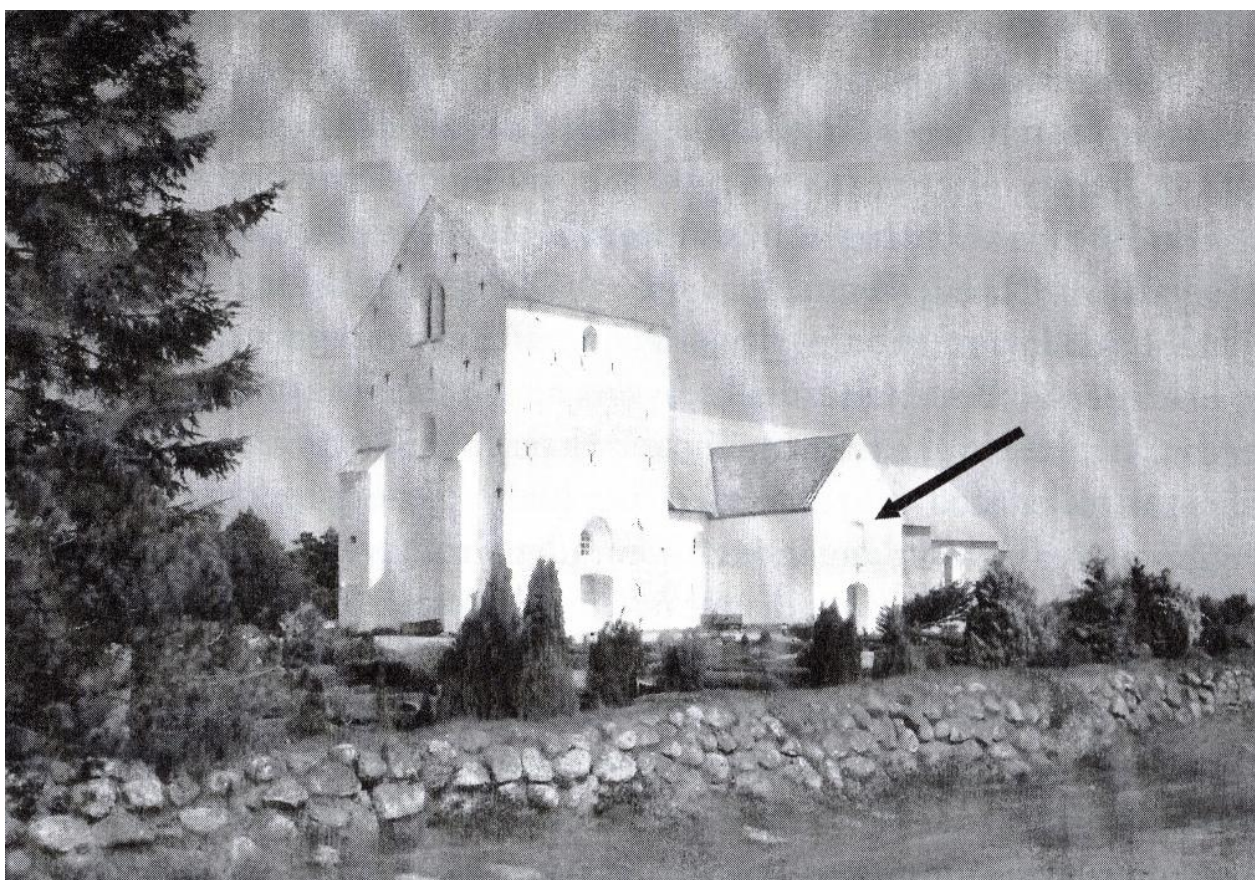
Ved sprængningen af Pansermuren ved nedkørslen til stranden i 1947, faldt det mange for, at muren sprang ganske let og uden brug af flere sprængninger - formentlig fordi, der var kommet sukker i cementen.

Hvor meget, eller hvor lidt, der blev forsøgt, eller udøvet af sabotage, må stå hen i det uvisse.

Der var ingen direkte modstandsgruppe/nedkastningsgruppe i Blokhus, men derimod i Pandrup-Kaas eller Pandrup-Hune gruppen, som den også kaldtes. Gruppen blev dannet i 1943, en af gruppens medlemmer, Poul Plesner, havde bopæl i Blokhus - han var en del af Pandrup afdelingen. Gruppen modtog flere våbenedkastninger. Gruppen havde et våbendepot i Kalkværket i Moseby. På et tidspunkt begyndte tampen at brænde, tyskerne, var efter de mange nedkastninger i området, kommet for tæt på. Depotet

var i fare for at blive opdaget, indholdet af våben, ammunition og sprængstof blev derfor flyttet til Hune Kirke og anbragt på loftet over våbenhuset.

En af Blokhuss' største helte under besættelsen, måske ukendt for de fleste, var Poul Tvede Plesner - dæknavn Fritz - født den 19. juli 1903, død den 24. februar 1972. Arbejdede som Plantør (klitplantør) - var Undergruppefører i Region 1 (Nordjylland) - han havde bopæl i Blokhuss. Plesner var organisatorisk tilknyttet Pandrup/Hune gruppen. Poul Plesner var egnens sprængningsmand.

Hune Kirke. Pilen viser lugen over indgangen til våbenhuset.

Wiki Blokhuss har skrevet følgende om Poul Plesner: Poul Plesner var en særpræget og markant personlighed præget af sin oprindelse i en gammel embedsmandsfamilie, hvor faderen var den 12. præst i lige linje. Slægten indvandrede i sin tid fra Mitteleuropa, og i dag træffes navnet Plesner over alt i Danmark

Poul Plesner var opvokset i Vrensted Præstegård, hvor hans far var præst. Poul Plesner blev født i Østbirk den 19.07.1903, men kom til Vrensted som 4 årig - da hans far fik stillingen som sognepræst dér (1907-1929).

Plesner var naturelsker og valgte en uddannelse ved forstvæsnet, hvortil han til sin død var knyttet. Han havde netop søgt og fået sin afsked pr. 1. maj 1972, men sygdom gjorde, at han måtte holde op med sit arbejde lidt før.

Efter uddannelsen ved forstvæsnet kom Poul Plesner som klitplantør til Læsø og i 1943 til Hune klitplantage. Hans glæde ved naturen blev tilgodeset i dette lidt barske, men storslåede område, og han gjorde sig i sin gerning særlig bemærket gennem sit hensyn til bevarelsen af den landskabelige skønhed. Han var ubøjelig i sine principper, når det gjaldt disse hensyn, og i fredningssager stod han stærkt fast ved sine ideer. I forbindelse med sin uddannelse var Poul Plesner sat grundigt ind i jagtlære, og han var på egnen, som en jæger af den gamle skole, kendt for sin jagtetik og sin indstilling over for dårlige jægere og ikke mindst krybskytter. I Poul Plesner havde andre jægere en god læremester, og han var en mand, hvis raad jægerne hørte efter. Privat var Poul Plesner en lun fyr. Han kørte dagligt ned til købmand Nielsens eller Købmand Thellufsens bagbutik og købte en grapetonic - drak det halve og sagde: "Føj for satan!" derefter hældte han en "Kylling" (snaps) i flasken - tog en slurk og sagde: Aaaaahhhh. - Samme scenarie hver gang. Det var ikke kun lønnen, der var beskeden i hine tider. Det var også småt med bevillingerne til driften af plantagen, og der var slet ikke råd til indkøb og vedligeholdelse af redskaber og værktøj. I 1972 bestod "maskinparken" således ikke af andet end en trætrillebør, et par fældeøkser og lidt værktøj til planteskoledrift.

Poul Plesner gik ved ingen lejligheder på akkord, og han var en absolut modstander af alt, der havde mindste tanke af noget uærligt. Det var nok denne egenskab, der gjorde ham til en af de mest aktive modstandsfolk på egnen og senere førte ham i ind i hjemmeværnet. Her var han i mange år et ivrigt medlem i det lokale kompagni og i flere år kompagniets leder. Men Poul Plesner trængte aldrig efter tillidsposter og ønskede i det hele taget så lidt opmærksomhed om sin person som muligt. Han udtrykte således kort før sin død ønske om, at hans nekrolog først måtte bringes efter bisættelsen, som fandt sted i dyb stilhed.

Poul Plesner var syg i den sidste periode, og hans arbejde blev i nogle måneder passet af skovfoged Leerskov i Tranum. Plesner søgte sin afsked til sommeren 1972, men døden indhentede ham inden da. Han døde i februar 1972.

Han havde meget dybe rødder i Vendsyssel, hvor han jo også fik sit virke gennem hele livet. Den sidste gang, han kørte forbi Hune Kirke, sagde han til familien: "Nu kan I godt snart bestille en "et-værelses" derinde". Men det endte med, at hans urne blev nedsat i hans forældres og søsters gravsted i Askov - efter hustruens ønske.

I de 30 år som klitplantør i Hune havde Plesner mange medarbejdere, blandt hvem han var agtet og respekteret. Han viste forståelse for de ansattes forhold, men han ønskede altid klare linjer, og for Plesner var et ord ikke noget, man kunne løbe fra.

Han og hans hustru, Claritta Plesner, der var Argentinsk født, men som ung pige kom i præstegården i Vrensted, havde ikke nogen stor omgangskreds, men de havde en vennekreds, der nærrede den dybeste respekt og agtelse for ægteparret. Poul Plesner overleves for uden af hustruen af to sønner og en datter.

Poul Plesner - Klitplantør 1943 - 1972